

čítati rychlé jízdy a neopatrnému přiblížení se ke koni, přehlíží, že by se touto námitkou, jak již zdůrazněno, s úspěchem mohl brániti jenom tehdy, kdyby se mu byl podařil důkaz, že zvíře se splašilo p ř e s t o, že použil všech opatrností stavem věci vyžadovaných, neboť pouze za tohoto předpokladu nutno míti za to, že za příčinu splašení se dlužno pokládati nebezpečnou povahu zvířete, nikoliv provoz silostroje. Tohoto důkazu žalovaný nepodal, jak nižší soudy odůvodnily. Řidič silostroje podle vlastních údajů žalovaného spatřil Bohdana K-a blízcího se s koněm již z větší vzdálenosti. Nesměl tudíž, kdyby byl šetřil zvláštní pozornosti, již mu ukládá § 1299 obč. zák., brániti se poznání, že se zvířata, zejména koně mnohdy plaší z nejmalichernějších příčin a že by to mohlo vésti k úrazu. Měl proto učiniti bezpečnostní opatření podle okolností možná a slibující jistý úspěch, tedy náležitě zmírniti rychlost jízdy, vyhnouti se koni co možná nejvíce na levo, ba dokonce, když mu byla dávána výstražná znamení, zavčas zarazit motor a zastaviti (§ 45 nařízení ze dne 28. dubna 1910, čís. 81 ř. zák.). Podle zjištění nižších soudů, jimiž dovolací soud jest vázán, řidič silostroje nešetřil žádné z těchto opatrností věci přiměřených, ba zvláštními předpisy příkázaných, zejména též pro případ, blíží-li se jízdna a tažná zvířata. Ačkoliv mu Bohdanem K-em byla dávána varovná znamení holí, nezastavil, ba ani nezmírnil rychlost jízdy a také se nevyhnul na levo, kde bylo dosti místa, nýbrž naopak zahrnul ještě více směrem ke straně silnice, kde byl kůň. Tím je založena ručební povinnost žalovaného podle § 1 cit. zákona. Tvrzení, že řidič silostroje nepostřehl výstražných znamení Bohdana K-a, jen dokazuje, že za jízdy a když se blížil ke koni vedenému pouze na ohlávce, nešetřil zvláštní pozornosti § 1299 obč. zák. mu ukládané, poněvadž jinak by byl musil postřehnouti výstražné znamení stejně, jak byla postřehnuta třetími osobami. Jelikož jest nesporno, že škodu nutno přičítati splašení se koně, nebylo třeba obšírného dokazování o příčinné spojitosti a je také lhostejno, jak si kůň počínal, když se plašil. Při právním stavu věci zde vyličeném je také bez významu, zda rychlost jízdy činila 60 km či méně, jak veliký přesně byl prostor mezi automobilem a koněm, když tento vyhodil, a nebylo proto ani potřeba prováděti v tomto směru ještě důkazy.

Čís. 7909.

Byl-li rok ustanoven výhradně jen ku provedení důkazů dožádaným soudem, nelze opomenutí obeslání strany podřaditi pod ustanovení § 477 čís. 4 c. ř. s.

(Rozh. ze dne 23. března 1928, Rv I 1563/27.)

Žalobě manželky o rozvod manželství od stolu a lože bylo vyhověno soudy všech tří stolic, Nejvyšším soudem mimo jiné z těchto

d ů v o d ů:

Dovolání vytýká především, že žalovaný nebyl obeslán k roku ustanovenému na den 4. listopadu 1926, při němž byli vyslýcháni svědci dožádaným okresním soudem v J., takže jim nemohl klásti otázky, a spatřuje v tom zmatečnost řízení v první stolici podle § 477 čís. 4 c. ř. s., leč neprávem. Jest sice pravda, že ve spisech není výkazu o tom, že žalovaný byl zpraven o roku, ježž dožádaný okresní soud v J. ustanovil na den 4. listopadu 1926, ač podle záznamu bylo nařízeno strany o něm vyrozuměti, a jest také pravda, že žalovaný nebyl při tomto roku přítomen. Avšak i kdyby bylo prokázáno porušení předpisu § 289 druhý odstavec c. ř. s., podle něhož provádění důkazů v nepřítomnosti stran předpokládá, že byly strany o roku vyrozuměny, nezakládalo by to zmatek podle § 477 čís. 4 c. ř. s. Podle tohoto zákonného předpisu jest řízení zmatečným jen tehdy, byla-li straně nezákonným postupem, zejména opomenutím doručení odňata možnost před soudem projednávati. V tomto případě byl rok ustanoven jen ku provedení důkazů dožádaným soudem, před nímž se pře neprojednávala. Nebyl-li tedy rok ustanoven k spornému jednání, nýbrž výhradně jen ku provedení určitých důkazů, nelze opominutí doručení obsílky dovolateli podřaditi pod ustanovení § 477 čís. 4 c. ř. s., poněvadž se právě sporně nejednalo a proto nebyla straně odňata možnost projednávání pře (Klein, Vorlesungen, str. 238). Dovolatel nemůže ostatně ani tvrditi, že se mu stala vytýkaným opomenutím nějaká újma, neboť výsledky důkazů dožádaným soudem dne 4. listopadu 1926 provedených byly při ústním jednání dne 31. března 1927 v přítomnosti žalovaného přečteny a, pokládal-li výslech svědků dožádaným soudem za neúplný, měl na vůli, by navrhl u procesního soudu podle § 289 druhý odstavec c. ř. s. doplnění důkazů, což však neučinil.

Čís. 7910.

Zamítl-li odvolací soud (sborový soud druhé stolice) usnesením, pojatým do rozsudku, odvolání uplatňující zmatečnost podle § 477 čís. 3 c. ř. s. z té příčiny, že k projednání rozepře nebyl příslušným sborový soud první stolice, nýbrž okresní soud, nelze rozhodnutí odvolacího soudu napadati a to ani z důvodu zmatečnosti.

(Rozh. ze dne 23. března 1928, Rv II 530/27.)

Nejvyšší soud odmítl dovolání.

D ů v o d y:

Dovolatelka prohlašuje sice, že napadá rozsudek odvolacího soudu co do celého obsahu, ale v pravdě napadá, uplatňujíc dovolací důvody čís. 1, 3 a 4 § 503 c. ř. s. pouze usnesení odvolacího soudu, pojaté do